

ZITTEN OP HET GRAS

18^E ZONDAG DOOR HET JAAR

DATUM	1 & 2 augustus 2020
VOORGANGERS	Corinne van Nistelrooij en pater Jozef Essing o.p.
EERSTE LEZING	Jesaja 55, 1-3
EVANGELIE	Mattheus 14, 13 - 21

OVERWEGING

We lagen samen in het helmgras naar de wolken te kijken deze zomer, mijn man en ik. Op een duin met in de verte de zee. We hadden de jassen opgerold onder onze hoofden tegen het kriebelende gras. We waren niet eens moe, maar aan deze kant van het duin waren we uit de wind en pikten we net een paar zonnestralen mee. Volwassenen liggen eigenlijk bijna nooit meer in het gras, dacht ik bij mezelf. Kan een mens daar te oud voor worden? Schamen we ons om vieze kleren te krijgen? Of is het te lastig, omdat we niet meer zo makkelijk op kunnen springen, zoals vroeger? Ik keek naar de wolken die in snel tempo veranderden van vorm en dacht dat ook wij door het leven alsmaar voortgestuwd worden. Maar dat juist zo'n moment, op dat gras, een rustpunt kan zijn, een kleine oase.

Jezus is bij het begin van onze lezing van vandaag ook op zoek naar rust. Hij had vele dagen achtereen rondgetrokken en gepredikt en kreeg toen het nieuws dat Johannes de Doper vermoord was. Zijn neef, zijn broeder in geloof, dood. Dat moet hem geraakt hebben. En we horen dan ook dat Jezus rust wilde zoeken op een verlate plek. Hij nam de wijk, nam zijn leerlingen meen ze voeren weg met een boot naar een eenzame plek. De Naardense Bijbel schrijft zelfs dat Jezus gaat naar een plek in de woestijn. Daar waar het gras niet groen is, daar waar überhaupt amper gras is, waar je je verdriet, je zorgen, onder ogen kunt zien. Waar je op jezelf kunt zijn, met al je tekorten, met datgene wat in je leeft.

Maar de mensen volgden Jezus, gingen hem achterna. Zal je altijd zien, juist als je het bijna niet meer kunt opbrengen wordt er alsnog een appèl op je gedaan én blijkt je toch weer meer te geven te hebben dan je dacht. Zo verging het Hem ook. Maar dat horen we pas aan het eind van het verhaal.

Eerst lezen we hoe Jezus ontroert raakt door de grote groep mensen die hem gevolgd is. Hij wéét dat ze komen om een opwekkend woord, een liefdevol gebaar. Ze vertrouwen hem, hij haalt het beste in hen naar boven. En zo geschiedde; hij sprak met hen, zág de vragen in hun

ogen, hóórde hun verhalen over schaduwkanten van het leven, had aandacht voor de pijn van zieken. En de mensen? Zij koesterden zich in zijn medeleven, luisterden naar hem.

“Luister aandachtig naar mij en je zult ruimschoots te eten hebben en genieten van een overvloedig maal”, zo schreef Jesaja. Geestelijk voedsel, oprechte aandacht. Honger in je buik is even erg als honger in je hart. Het kan immers beiden dodelijk zijn.

Ik stel me zo voor dat de leerlingen het allemaal hoofdschuddend aan zagen. En toen het donker werd en ze hun lege magen begonnen te voelen, zeiden ze dat er nu toch wel een eind aan moest komen. Maar Jezus deed het omgekeerde hij greep de opmerking van de leerlingen juist aan om zijn boodschap en zijn diepste overtuiging in daden om te zetten:

‘laten we delen wat we hebben’. Dat er niet veel op voorraad bleek maakte Jezus niet uit: vijf broden en twee vissen leken hem wel genoeg.

Vervolgens vroeg Jezus aan de mensenmenigte om te gaan zitten op het gras. Dit verhaal wordt in de bijbel door alle 4 de evangelisten verteld. Vier keer hetzelfde verhaal, met wisselende details, maar vier keer is er die kleine bijzin waarin Jezus aan de mensen vraagt om op het gras, op de grond, te gaan zitten. Natuurlijk, er stonden geen duizenden stoelen klaar. Trouwens, stoelen waren voor de rijken en waren meer een symbool van status en waardigheid dan een gewoon een alledaags voorwerp.

Nu was het in die tijd gewoon om liggend de maaltijd te nuttigen. Als je uitgenodigd werd om te gaan zitten, of aan te liggen, dan werd je beschouwd als een welkome gast, een vriend. Als je er bij moest blijven staan was je een bediende.

En nu werden ze uitgenodigd om te gaan zitten, die duizenden mensen. Ziet u het gebeuren? Dat moet een indrukwekkend moment geweest zijn! Een bepalend moment ook. Nu wist iedereen die daar aanwezig was: ik ben welkom, ik hoor er bij, en mijn man en mijn vrouw en kinderen ook, en mijn burens, en iedereen hier. De dauw van de nacht was door Jezus optreden verdampt.

Aandacht en zorg hadden het gras, de mensen, verfrist.

En op dat moment sprak Jezus, zoals iedere Joodse gastheer dat zou doen, het dankgebed uit. En de mensen daar zittend op het gras herkennen zich er in, voelden zich thuis bij dat verbond met de Eeuwige.

We noemen dit bekende verhaal ‘de broodvermenigvuldiging’. Maar ik denk niet dat het brood vermenigvuldigd werd, ik denk dat de liefde vermenigvuldigd was, de troost, het gevoel van veiligheid. En dat daardoor de mensen samen konden delen. Iets over hadden voor een ander, bereid waren de ander het grootste stuk te geven.

Het verhaal van vandaag verwijst dus naar iets wat gebeurt in mensen zelf. Het is een beeld van de liefde die in ons leven kan. Er was zagezegd sprake van ‘levend brood’, en dat raakt nooit op. Zeker niet als je je zorgen gedeeld hebt, je kwetsbaarheid hebt laten zien en samen op het gras zit. Op zo’n moment weet je dat alles er is, en er ook altijd zal zijn. Want we hoeven het niet te bewaren, we hoeven het alleen maar uit te delen.